

Η ΑΘΩΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΕΡΚΑΛΗΣ
ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ
ΔΕΚΑΣΤΟΣ

ΜΑΡΩ
ΣΟΦΙΑ
ΖΑΜΠΕΤΑ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 1880.

[Τὰ ἄσματα ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Φ. Σκόκου]

Αἴθουσα, ἣς ἡ διασκευὴ ἀπλουστάτη· θύρα εἰς τὸ βάθος, ἑτεροὶ
πλαγίως· παράθυρον δεξιᾶ. Ἀνάκλιτρον ἀριστερᾶ· ἑδραὶ, ἐδώ-
λια, κτλ. τράπεζα δεξιᾶ.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐξηπλωμένος,
ΣΟΦΙΑ παρ' αὐτῷ καθημένη, ΖΑΜΠΕΤΑ
εἰσερχομένη ἀκροποδητεῖ.

ΖΑΜΠΕΤΑ χαμηλοφώνως. — Τὸν ἀφέντη τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος βα-
βειὰ καὶ βαθειά.

ΣΟΦΙΑ ὁμοίως. — Τὴν πόρτα κάτω τὴν ἔχεις κλεισμένη ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Κλεισμένη εἶνε, μὴ φοβᾶσαι.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Καυμένη Ζαμπέτα, δὲ μοῦ φέρνεις ὀλίγο
νερό, σὲ παρακαλῶ ;

ΣΟΦΙΑ πρὸς τὴν ἀπερχομένην Ζαμπέταν. — Φέρε καὶ γλυκό.

ΖΑΜΠΕΤΑ ἰσταμένη παρὰ τὴν θύραν δεξιᾶ. — Γλυκὸ ποῦ νὰ τό 'βρω ;...
τὰ κλειδιά τὰ ἔχ' ἡ κυρὰ μαζῆ της . . .

ΣΟΦΙΑ. — Μέσ' ἔς τὴν κάμαρα τοῦ πατέρα εἶνε ἕνας κεσσές.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Γιὰ νὰ τὰ βάλῃ μ' ἐμένα ἔπειτα ὁ ξεκου-
τιασμένος ;

ΣΟΦΙΑ. — Αἶ, καλὰ . . . φέρε νερό . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἰδίᾳ ἀπερχομένη.* — Θὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ στέχῃσαι
σοῦζα μπροστά μου . . .

ΣΚΗΝΗ Β'

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῆς ΖΑΜΠΕΤΑΣ

ΣΟΦΙΑ. — Τὸ τί ὑποφέρω μ' αὐτῇ τῇ Ζαμπέτα δὲ λέγεται,
καῦμένε . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ. — Παράβλεπε κ' ἐσὺ καμμιὰ φορά, κ' ἔχε
τὸ νοῦ σου 'ς τὴ μητέρα σου νὰ μὴ μᾶς τσακώσῃ . . .

ΣΟΦΙΑ *ἐγειρομένη καὶ γελῶσα.* — Πέντε μῆνες τώρα δὲν ἔννοιωσε
τίποτε καὶ θέλεις τώρα νὰ ξυπνήσῃ ;

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ. — Ξέρω ἐγὼ ;

ΣΟΦΙΑ *ᾄδουσα.* Ἀριθ. 2.

Ἔννοια σου, φῶς μου, μὴ σὲ μέλῃ
κ' ἔλαβα μέτρα ἐγὼ γιερά,
ἔχω μιὰ μάννα ποῦ εἶνε μέλι
καὶ τὴν γελᾶω μιὰ χαρά.
Εἰς τῆς φινέτσαις εἶμαι φίνα
τοὺς παίζω ὅλους σὰν μωρά,
Κ' ἄς μ' ἔχουν ὅλοι 'ς τὴν Ἀθήνα
πῶς εἶμ' ἀγνή περιστέρα.
"Ὀλ' ἡ τέχνη εἶν' αὐτῇ
νὰ 'σαι κάλτσα τοῦ διαβόλου
καὶ νὰ μὴ σὲ νοιώθουν διόλου
ὄλ' οἱ ἄλλοι οἱ κουτοί,
ναί, ὄλ' οἱ ἄλλοι οἱ κουτοί !

Ἡῦρα μιὰ τέχνη ποῦ 'νε τρέλλα,
στέλνω τὴ μάνα μ' τὴ χαζή,
πότε γιὰ φύδρα, γιὰ δαντέλλα
'ς τό 'να καὶ 'ς τ'ἄλλο μαγαζί.
Κ' ἐνώ ἡ μάννα τριγυρνᾷ
'κεῖ ποῦ τὴν στέλνω γιὰ δουλειά,
ἡ κόρη τῆς ἐδῶ περνᾷ
'ς τοῦ ἔρωτα τὴν ἀγκαλιά.
"Ὀλ' ἡ τέχνη κτλ.

Ἄμ' ἂν δὲν ἦταν ἡ μητέραῖς
νὰ τρέχουν 'ς τὰ ἐμπορικά,

τότε ἢ δόλιας θυγατέρας
 θὰ τὴν περνούσαμε κακά.
 Ὅσον τὸ σπίτι πάντα κλειδωμέναις
 θὰ μᾶς ἐστρώων ἔς τὴ δουλειὰ
 χωρὶς νὰ ξέρωμ' ἢ καυμέναις
 ἀγάπης χάδια καὶ φιλιὰ.
 Ὅσον ἢ τέχνη κτλ.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἡ κυρία, ἡ κυρία... γρήγορα...

ΣΟΦΙΑ τεταραγμένη ἐνῷ ὁ Κουρκουλὶς ἀναζητεῖ τὸν πῖλον τοῦ ἀνακηδέσας. —

Ἔρχεται;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τὴν εἶδ' ἀπὸ μακρὰ καὶ τῆς ἀνοιξα... Νά...
 τὴν ἀνεβαίνει τὴ σκάλα...

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Σοφία μου, πότες;...

ΣΟΦΙΑ. — Αὔριον, ὕστερα... τὸ πρῶτ'... φύγε...

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ὅστις ἐπάτη διέξῃ ἐπιστρεφόμενος καὶ φιλῶν αὐτήν. — Ἔνα
 φιλάκι...

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΣΟΦΙΑ καὶ εἶτα ΜΑΡΩ.

ΣΟΦΙΑ. — Δόξα σοι ὁ Θεός!... [Βλέπουσα κατὰ γῆς σιγαρέτα] Κι'
 αὐτὰ τὰ σιγάρα!... Ἄχ καὶ κάθε φορά λέω νὰ μὴ καπνίζουμ'
 ἐδῶ [Ῥίπτουσα ἔξω τοῦ παραθύρου ὅσα συνίλειεν] Πῶς τὰ πετᾷ κάτω;...

ΜΑΡΩ ἔξωθεν. — Σοφία.

ΣΟΦΙΑ κλείουσα τὸ παράθυρον. — Πάλι θὰ μυρίζῃ καπνούς.

ΜΑΡΩ. — Σοφία, Σοφία... ποῖος ἐκλείδωσε;...

ΣΟΦΙΑ. — Νὰ κι' ἄλλο πεταγμένο ἐκεῖ. [Ἀῖρει αὐτὸ καὶ τὸ κρύπτει
 εἰς τὴν τσέπην της. — Ὁ εὐλογημένος!...]

ΜΑΡΩ διασειούσα τὴν θύραν. — Σοφία!...

ΣΟΦΙΑ τρέχουσα καὶ ἀνοίγουσα. — Ἄ, ἐσὺ εἶσαι μητέρα;

ΜΑΡΩ εἰσπερχομένη ἐκπληκτος. — Τί κάνεις; ποῦ εἶνε ὁ πατέρας σου;
 γιατί ἐκλείδωσες;

ΣΟΦΙΑ μετὰ συστολῆς. — Τὴν προσευχή μου ἔκανα μητέρα...

ΜΑΡΩ διαπορούσα. — Μέρα μεσημέρι τὴν προσευχή σου;...
 κ' ἔπρεπε νὰ κλειδώσης;

ΣΟΦΙΑ. — Μὰ ἔρχεται αὐτὴ ἡ Ζαμπέτα καὶ δὲ μ' ἀφίνει
 ἤσυχη...

ΜΑΡΩ. — Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλη φορά, ὅτι δύο προσευχαῖς φθάνουν τὴν ἡμέρα . . . μία τὸ πρωὶ καὶ μία τὸ βράδυ . . . δὲν κάνουν κάθε ὥρα τὴν προσευχὴ των οἱ ἄνθρωποι . . . εἶνε καὶ ἁμαρτία . . .

ΣΟΦΙΑ *προσποιομένη ἀπορίαν.* — Ἄ ! . . .

ΜΑΡΩ. — Σοῦ ἔφερα τῆς δαντέλλαις ποῦ μοῦ γύρεψες . . . Κύτταξε σοῦ κάνουν ;

ΣΟΦΙΑ. — Ὀλίγο πειὸ πλατειαῖς τῆς ἤθελα.

ΜΑΡΩ. — Μὰ ἐκεῖναις ποῦ σοῦ ἔφερα ἐχτές, ἦταν πλατειαῖς . . .

ΣΟΦΙΑ. — Νὰ τῆς δώσης πίσω, δὲ μ' ἀρέσουν . . .

ΜΑΡΩ *δυσανασητοῦσα.* — Πάλι νὰ πάω 'ς τὰ μαγαζειά ; . . . τρεῖς ἢ ὥρα ! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Δὲν πειράζει . . . πᾶς αὔριο . . .

ΜΑΡΩ *δυσαρέσως ἀσφραϊνομένη.* — Τί μυρίζει ἐδῶ μέσα ; . . . καπνούς μυρίζει . . .

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ.* — ὦ δυστυχία μου ! . . .

ΜΑΡΩ. — Περιέργον ! . . . δὲ σοῦ φαίνεται νὰ μυρίζῃ καπνούς ;

ΣΟΦΙΑ. — Ναί, μητέρα . . . σὰν νὰ μυρίζῃ . . .

ΜΑΡΩ. — Ἦτον ὁ θεῖός σου ἐδῶ ;

ΣΟΦΙΑ. — Ὅχι . . . Ἐσύρεις ὅμως τί μοῦ φαίνεται ; . . . ὅτι ἔρχεται ἀπὸ κάτω ἢ μυρωδιά . . .

ΜΑΡΩ. — Πῶς ἀπὸ κάτω ;

ΣΟΦΙΑ. — Ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα . . . δὲν βλέπεις τί ἀνοικτὰ ποῦ εἶνε τὰ σανίδια ; . . . νά, κύτταξε . . . καπνίζουν κάτω καὶ ὁ καπνὸς περνᾷ φαίνεται ἀπὸ τῆς χαραμάδαις . . .

ΜΑΡΩ. — Εἶνε δυνατόν ;

ΣΟΦΙΑ. — Νά . . . δὲν βλέπεις ; . . . κύτταξε . . . κύτταξ' ἐκεῖ ποῦ ἀναβαίνει καὶ ὁ καπνός.

ΜΑΡΩ. — Μπᾶ ! . . . κ' ἓνα τσιγάρο ! . . .

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ.* — Ἄϊ, αἶ, αἶ ! . . .

ΜΑΡΩ *ἀφρουσα τὸ σιγαρέτον.* — Ἀπὸ κάτω ἀνέβηκε κι' αὐτό ;

ΣΟΦΙΑ *προσποιομένη ἐκπληξιν.* — Τσιγάρο ; . . . Τί λές μητέρα ;

ΜΑΡΩ *ἐπιδεικνύουσα τὸ σιγαρέτον.* — Νά, δὲν βλέπεις ;

ΣΟΦΙΑ. — Ἄ, αὐτὸ θὰ ἔπεσε ἀπὸ πάνω . . .

ΜΑΡΩ. — Ἀπὸ πάνω ;

ΣΟΦΙΑ. — Βέβαια . . . νά, κύτταξ' ἐκείνην τὴν τρύπα 'ς τὸ ταβάνι, τὴν βλέπεις ;

ΜΑΡΩ. — Τρύπα εἶνε ἢ ἀράχνη ;

ΣΟΦΙΑ. — Καλὲ τρύπα . . .

ΜΑΡΩ. — Σὰν ἀράχνη μοιάζει . . .

ΣΟΦΙΑ. — Αὐτὸ ὅμως νὰ ρίχνουν τσιγάρα . . .

ΜΑΡΩ. — Μεγάλη τους ἡ κακαήθεια . . .

ΣΟΦΙΑ. — Δὲν ἐντρέπονται . . .

ΜΑΡΩ. — Πέταξέ το Σοφία μου . . .

ΣΟΦΙΑ ἀποποιουμένη. — Ἄχ, μητέρα μου, σιγαίνομαι νὰ τὸ πιάσω.

ΜΑΡΩ βαίνουσα πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπερ ἀνοίγει διὰ νὰ πετάξῃ τὸ σιγαρέτο. — Ἔγεις δίκαιο, καυμένο παιδί . . . Πολὺ κακοαναθρεμμένοι ἄνθρωποι !

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ καὶ νὰ τοὺς τὸ εἶπῃ κανεὶς, θὰ εἶποῦν πῶς εἶνε ψέμματα . . .

ΜΑΡΩ. — Βέβαια.

ΣΟΦΙΑ ἰδία. — Ἄλλη φορὰ δὲν ἔχει κάπνισμα . . .

ΜΑΡΩ φωνοῦσα. — Ζαμπέτα, ποῦ εἶσαι Ζαμπέτα ;

ΣΟΦΙΑ ἐξερχομένη δεξιᾶ. — Νὰ σοῦ τὴν στείλω, μητέρα.

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΜΑΡΩ μόνη.

ΜΑΡΩ. — Δηλαδὴ ὁ Θεὸς μ' ἐφύλαξε καὶ δὲν ἀνέθρεψα τὴ Σοφία μου ὅπως ἡ Ἐλενίτσα, ἡ ἀδερφή μου, ἀνάθρεψε τὴν κόρη της . . . Καλὲ τί πράγμα εἶν' ἐκεῖνο ; τί ὀμιλίας μὲ τὸν κάθω ἄνθρωπο ποῦ βλέπει ; τί ἐλευθερία 'ς τοὺς τρόπους ; τί καμώματα ; . . . Πῶς χάνουν τὰ κορίτσια τὴν μερικοὶ ἄνθρωποι ! . . . Τώρα αὐτὴ ἤμπορεῖ πολὺ καλὰ νὰ ξεπορτίσῃ μιὰ μέρα κ' ἐγὼ δὲ θὰ τῆς δώσω ἄδικο, γιατί ὅπως τὴν ἀνατρέφουν, αὐτὰ μαθαίνει . . . Καλὲ ἀκοῦς νὰ ἔχῃ τὴν ἄδεια νὰ μιλήῃ μὲ ὄλους, καὶ νὰ γελᾷ, νὰ χωρατεύῃ, νὰ πηγαίνει περίπατο, νὰ πηγαίνει 'ς τὴ μουσική, νὰ πηγαίνει 'ς τὸ θέατρο ! . . . Καὶ νὰ βλέπῃ . . . καλὲ νὰ βλέπῃ ἄνθρώπους, νὰ τοὺς κυττάξῃ, νὰ τὴν κυττάξουν, καὶ ὁ θεὸς πλέον ξέρεي πῶς παίζουσι ἐκεῖνα τὰ μάτια . . . Ἀνατροφή ! . . . ἀνατροφή γιὰ τὰ κορίτσια, νὰ ἔλθουν σ' ἐμένα νὰ τοὺς μάθω . . . Ἦλιος δὲν τὴν ἔχει ἰδεῖ τὴ Σοφία μου, ὄχι ἄνθρωπος ! . . . —

[Ἄδει. Αρ. 3.]

Τί μάλαμμα ποῦ ἔχω, τί κόρη ! . . .

τί φρόνιμη, τί γνωστική,

δειλιάζει σὰ βλέπῃ ἀγόρι

σὰ νοιώθῃ λαλιὰ ἀνδρική.

'Σ τὸ σπίτι πάντα μένει

τὴ Σύνοψι μόνο κρατεῖ,

'ς τὸ στήθος τὰ χέρια της δίνει

ἐμπρὸς 'ς τῆς εἰκόνας σκυφτή.

Τί ἀθώοτης εἶν' αὐτή,

'ς τὸν κόσμον δὲ βρίσκειται ταῖρι,

καλὲ, αὐτὴ σὰν παντρευτῆ

τ' εἶν' ἄντρας καλὰ δὲ θὰ ξέρῃ.

Αὐτὴ νὰ μιλήσῃ μὲ νέο ;
 θεὸς νὰ φυλάξῃ, τί λές ;
 μπᾶ, μπᾶ, τέτοιο πράγμα χυδαῖο,
 ποῦ κάνουν ἢ ἄλλαις λωλαῖς.
 Τῆς βλέπεις νὰ γυρνᾶνε
 περίπα ο 'δῶθε κ' ἐκεῖ,
 μὲ ἄντρες καλὲ νὰ μιᾶνε,
 τί τρόποι, θεέ μου, κακοί !
 Τί ἀθώοτης κτλ.

Ἡ κόρη μου νὰ 'βγῃ σεργιάνι,
 σὲ θέατρο μέσα νὰ 'μπῆ ;...
 κουβένταις μὲ νέους νὰ κάνῃ ;
 θεέ μου, πῶ, πῶ... τί ντροπή !...
 " Ἄς ἔλθουνε τώρα νὰ δοῦνε
 ἢ μάνναις καὶ κάθε μιὰ νηὰ
 τὴν κόρη μ' καὶ τότε νὰ 'ποῦνε
 ἀγνότη, τιμὴ, παρθενιά.
 Τί ἀθώοτης κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΜΑΡΩ, ΖΑΜΠΕΤΑ

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τί ἀγαπᾶς, κυρία ;

ΜΑΡΩ. — Κᾶτι σὲ ἤθελα . . . μὰ τὸ ξέχασα . . . ἄ, ναι τὸ
 θυμήθηκα . . . Δὲ μοῦ λές ; . . . ἐκάθησε διόλου 'ς τὸ παράθυρο
 ἢ Σοφία ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Διόλου.

ΜΑΡΩ. — Εἶχες τὸ νοῦ σου νὰ ἰδῆς ἂν ἐκεῖνος ὁ ξανθὸς ποῦ
 περνᾷ κυττάζει ἐδῶ ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ξανθὸς εἶνε ἢ μελαχροινός ; . . . ἐμένα μοῦ
 φάνηκε μελαχροινός.

ΜΑΡΩ. — Γιὰ ξανθὸ τὸν 'πῆρα ἐγώ . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Θὰ ἦταν ἢ ἀντηλιά . . .

ΜΑΡΩ. — Λές ; . . . τίποτε παράξενο . . . κυττάζει λοιπόν ;
 κυττάζει ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Αὐτὸς πρέπει νὰ τᾶχῃ μὲ τὴ γειτόνισσα.

ΜΑΡΩ. — Καὶ τί ἔκανε ἢ Σοφία ὅλη τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπα ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — 'Εδιάβαζε . . .

ΜΑΡΩ. — Τὸ Εὐαγγέλιο ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ξέρω κ' ἐγώ ; εὐαγγέλιο ἦτανε, ἄλλο πράμμα

ἦτανε . . . ἓνα βιβλίο εἶχε μπροστά της καὶ δὲν ἐσήκωσε τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω τὸ καυμένο τὸ κοριτσάκι.

ΜΑΡΩ. — Καλά . . . πήγαινε . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἰδία ἀπερχομένη.* — Τρομάρα νὰ σοῦ ῥθῆ κ' ἐμένα !...

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΜΑΡΩ, ΔΕΚΑΣΤΟΣ

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Καλημέρα.

ΜΑΡΩ. — Καλῶς τον . . . πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ καλό ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Αἶ, σᾶς θυμήθηκα, βλέπεις.

ΜΑΡΩ. — Κάθεσαι νὰ φᾶς μαζῆ μας τὸ βράδυ ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Μὰ αὐτὸ ἤρθα νὰ σοῦ εἰπῶ . . . Θὰ φάγω ἐδῶ καὶ ἐπειδὴ ξεύρω ὅτι ἐσύ δὲν πηγαίνεις ἔς τὸ θέατρο, θὰ πάρω τὴ Σοφία μαζῆ μου . . .

ΜΑΡΩ. — Τί θὰ κάμεις ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Μοῦ ἔστειλε τὸ κλειδὶ τοῦ θεωρείου του ὁ σύντροφός μου καὶ ἀπεφάσισα κ' ἐγὼ νὰ τὸ ρίξω ἔξω ἀπόψε . . .

ΜΑΡΩ. — Γιατί ὄχι, Γιάγκο μου; ἀλλὰ μονάχος σου σὲ παρακαλῶ . . . τὴ Σοφία νὰ τὴν ἀφίνης ἡσυχῆ . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ἀκόμα ἔχεις τῆς παλαιάς, τῆς σκουριασμένες ἰδέες σου ; . . . τὰ ἴδια πάλι ;

ΜΑΡΩ. — Ὁ καθεὶς μὲ τὰς ἰδέας του ἀδελφέ . . . Ἀκοῦς, θέατρον ! . . . Ὅταν παντρευτῆ, ἄς πηγαίνει τότε κάθε βράδυ . . . μὰ ὅσο εἶνε ἔς τὰ χέρια μου, θέατρα καὶ μασκαραλίκια δὲν θὰ ἰδῆ ποτέ ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ *καθήμενος.* — Δὲν εἶνε ἀνατροφή αὐτῆ, Μάρω μου, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆς . . .

ΜΑΡΩ. — Τόσο ξέρεις . . . τόσο λές . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ὁ πολὺς περιορισμὸς δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ βλάψῃ τὴ Σοφία.

ΜΑΡΩ. — Ἐννοια σου, καὶ κανένας δὲν πεθαίνει ἀπὸ ζέστη . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Δὲν εἶνε πλέον μικρὸ κοριτσάκι . . . ἤρχισε νὰ ἐννοῆ, νὰ σκέπτεται, νὰ θέλῃ νὰ διασκεδάσῃ . . . Εἶνε καιρὸς νὰ τὴν σχετίσῃς μὲ τὸν κόσμον . . .

ΜΑΡΩ. — Δηλαδή νὰ κάμω ἐκεῖνο ποῦ κάνει ἡ ἀδερφή μας ; Ὁρατο πρᾶγμα ! . . . καὶ τὸ βρίσκεις σωστὸ ἐσύ ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ἡ Ἐλενίτσα κάμνει πολὺ καλά . . . δὲν βλέπεις τί χαριτωμένη ποῦ εἶνε ἡ κόρη της ; Πῶς θέλεις σὲ παρακαλῶ ν' ἀναπτυχθῆ τὸ πνεῦμα τῆς Σοφίας καθὼς τὴν ἀνατρέφεις ; ἐσύ περίπατο σχεδὸν δὲν τὴν βγάζεις . . .

ΜΑΡΩ. — Τί θά τῆς κάνη ὁ περίπατος ; αὐτὸς ξεμουαλίζει τῆς νέαις.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Κανέναν ἄνθρωπο δὲν βλέπει νὰ ὀμιλήσῃ κι' αὐτὴ σὰν νέα ποῦ εἶνε, νὰ γελάσῃ, νὰ εὐχαριστηθῇ . . .

ΜΑΡΩ. — Δὲν τῆς χρειάζοντ' αὐτά . . . εἶνε περιττά . . . Βλέπει ἐμένα καὶ τὸν πατέρα της . . . τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ . . . τῆς φτάνει . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ξέρεις τί φοβοῦμαι ; ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ ποῦ λὲς ὀλίγον καιρὸ ἀκόμη, θ' ἀρχίσῃ νὰ βαριέται καὶ τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, καὶ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο ποῦ θὰ ἰδῇ θὰ τὸν ἀγαπήσῃ, καὶ θὰ ἔχετε ἀτελειώταις ἱστορίαις . . .

ΜΑΡΩ. — Μὴ σὲ μέλη καὶ ἡ Σοφία μου εἶνε χρυσῆ κόρη . . . ἔπειτα τί ἄνθρωπο νὰ ἰδῇ ; πότε νὰ τὸν ἰδῇ . . . Ἐμεῖς δὲν τὴν ἀφίνομε ποτὲ μοναχῆ ; ἡ ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζῆ της, ἡ ὁ πατέρας της καὶ ὅταν λείπωμ' ἐμεῖς, ἔχομε τὴ Ζαμπέτα ποῦ ἔχει τὰ μάτια της τέσσερα . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Λοιπὸν δὲν μοῦ τὴν δίνεις ἀπόψε.

ΜΑΡΩ. — Θεὸς νὰ φυλάξῃ . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Πολὺ καλὰ . . .

ΜΑΡΩ μυστηριωδῶς. — Καὶ νὰ σοῦ πῶ ἓνα πρᾶγμα ; . . . αὐτὸ ποῦ φοβεῖσαι δὲ θὰ γίνῃ ποτέ, διότι κάτι τί πρόκειται καὶ τελειόνομεν . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ὅχι δά ; μὲ ποῖον ;

ΜΑΡΩ. — Εἶνε καὶ φίλος σου . . . Ὁ Ραγκίδης . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ἐγειρόμενος. — Καὶ δὲ μοῦ τὸ λέγεις τόσῃν ὥραν νὰ χαρῶ ; . . . τὴν ἐζήτησεν ὁ Ραγκίδης ;

ΜΑΡΩ. — Μὴ βγάλης ὅμως λέξιν ἀπὸ τὸ στόμα σου, διότι δὲν τὸ ξεύρει κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μας ἀκόμη . . . οὔτε τῆς Ἐλενίτσας δὲν τὸ εἶπα . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Καλὲ θὰ τὸν κάνω ἀνεψιὸν τὸν Ῥαγκιδάκον ;

ΜΑΡΩ παρατηροῦσα πρὸς τὰς θύρας. — Σσσσσσς . . . νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ κανεὶς ! . . .

ΣΚΗΝΗ Η'

Οἱ ἀνωτέρω, ΒΕΡΚΑΛΗΣ

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί γίνεσαι, ἀδελφέ ; . . . ποῦ ἦσουν τόσον καιρὸν ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα περιχαρῆς. — Τί μοῦ λέγει ἡ Μάρω γιὰ τὴ Σοφία ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ κατερχόμενος μετ' αὐτοῦ. — Αἶ, ἀκόμη δὰ δὲν ἐτελείωσε . . . νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ γείνη . . .

ΜΑΡΩ. — Τὰ ἐτελείωσα ἐγὼ σήμερα μιὰ χαρά . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{ἐκπληκτος}. — Ἀλήθεια ;

ΜΑΡΩ. — Καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς τὴν ζητήσῃ μόνος του . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ [ἄδων. Ἀρ. 4.].

Γειά σου, μπρὲ σοφὴ γυναῖκα,
 σὺ ἀξίζεις θησαυρό,
 ἔχεις νοῦ γιὰ ἄλλαις δέκα
 καὶ τσερβέλλο τρομερό.
 Δέκαστέ μου σὲ συγχαίρω,
 ἔχεις σπάνι' ἀδελφή,
 καὶ ἐγὼ νὰ μὴν τὸ ξέρω,
 τί καπάτσα, τί σοφή ! . . .

Τὸ μυαλό της μὲ θαμπώνει,
 τὸ ἔχουν ἄλλαις ; ἀμὴ δέν ;
 παντρεῖες νὰ σοῦ σκαρόνη
 ἔτσι ἀπὸ τὸ μηδέν ! . . .
 Καὶ ὡς ποῦ νὰ πῆς κρεμμύδι,
 καὶ ὡς ποῦ νὰ πῆς φακῆ,
 νὰ σοῦ φέρνῃ τὸ Ῥαγκίδη
 γιὰ γαμπρό μὲς ' εὖ τὸ σακκί.

Δέκαστέ μου σὲ ζηλεύω,
 ποῦ ἔχεις τέτοιαν ἀδελφή,
 ὅπου ἄλλῃ δὲν πιστεύω
 νὰ ὑπάρχῃ πεῖο σοφή.
 Κι' ἂν ποτὲ ἀποφασίσῃς
 νὰ ὑπογυναικωθῆς
 μία σὰν κι' αὐτὴν ἐπίσης
 σ' εὐχουαὶ νὰ παντρευθῆς . . .

ΜΑΡΩ. — Περίεργον, νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκόμα . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ θὰ ἔλθῃ σήμερα ;

ΜΑΡΩ. — Τώρα ἴσως . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε ξουρισμένος . . . δὲν ἤρθε ὁ μπαρμπέρης . . .

ΜΑΡΩ. — Εἶσαι ἀπελπισία, καυμένη κ' ἐσὺ μὲ τὸ ξουράφισμά σου . . . δὲ θὰ βάλῃς μιὰ τάξι καὶ σ' αὐτό ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ τί νὰ σοῦ χάνῃ ὁ δύστυχος ; εἶνε μόνος του καὶ ἔχει καὶ τόσαις δουλειές . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ἀλλάξέ τον . . . δὲν ἐχάθησαν οἱ μπαρμπέρηδες ἀπὸ τὸν κόσμον . . . νὰ σοῦ στείλω τὸν δικό μου ποῦ εἶνε λαμπρός . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἄ, μπᾶ! . . .

ΜΑΡΩ. — Ἡῦρες κι' ἄνθρωπο ν' ἀλλάξῃ τὸ μπαρμπέρη του...

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅχι, ἀλλὰ εἶνε καλὸ παιδί, ἔχει ελαφρὸ χέρι... ἔπειτα μοῦ λέγει καὶ πολλὰ νέα, γιατί εἶνε ἔξυπνος . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ — Ὡστε τὸν ἔχεις περισσότερο γιὰ τὴν κουβέντα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{γελῶν}. — Ἐπάνω κάτω . . . γιατί νὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα πρᾶγμα; . . . μοῦ κάνει μία οἰκονομία ἀπὸ μιὰ δεκάρα τὴν ἡμέρα, γιατί μοῦ λέει ὅλη τὴν ἐφημερίδα ἀπ' ἔξω . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ^{γελῶν}. — Κ' ἔτσι ἔχεις μ' ἓνα συμπάρο δυὸ τρυγῶνια.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{γελῶν}. — Τὸ 'πέτυχες! . . . οἰκονομία φίλε μου . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ^{λαμβάνων τὸν πλόν του}. — Τί ὥρα τρῶτε;

ΜΑΡΩ. — Ὅ τὰς ἐπτὰ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Πάω 'ς τῆς Ἐλενίτσας νὰ τῆς ζητήσω τὴν κόρη της γιὰ τὸ θέατρο.

ΜΑΡΩ. — Ἐκεῖνη θὰ σοῦ τὴν δώσῃ καὶ θὰ σοῦ τὸ χρεωστεῖ καὶ χάριν μάλιστα . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχει μυαλό . . .

ΣΚΗΝΗ Θ'

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τοῦ ΔΕΚΑΣΤΟΥ

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τώρα, Μάρω μου, νομίζω πῶς πρέπει νὰ προι-
δεάσωμε καὶ τῇ Σοφίᾳ, δὲν τὸ βρῖσκεις σωστό;

ΜΑΡΩ. — Βέβαια.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ γαμ-
πρός . . . Ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι θὰ τὸν ἰδῇ . . .

ΜΑΡΩ. — Εἶσαι τῆς ιδέας νὰ τὸν ἰδῇ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅπως καὶ ἂν εἶνε δὲν ξέρεις τί ἡμπορεῖ νὰ
συμβῇ . . . ἂν τὸν ἀντικρύσῃ ἔξαφνα τὴν ὥρα ποῦ ἀνεβαίνει τὴ
σκάλα . . . μὲ καταλαβαίνει τί θέλω νὰ εἰπῶ . . . καὶ ἐπειδὴ δὲν
εἶδε ἀκόμη ἄνθρωπο, νὰ μὴν παραξενευθῇ . . .

ΜΑΡΩ. — Νὰ τῆς τὸ εἰποῦμε λοιπόν, καὶ νὰ εἶνε ἔτοιμη ὅταν
θὰ ῥθῃ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ . . . ἀλλὰ τώρα εἶνε καὶ
τὸ ἄλλο ζήτημα . . .

ΜΑΡΩ. — Ποῖο;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πῶς θὰ τῆς δώσωμε νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρᾶγμα
ποῦ δὲν ἔχει καὶν ἰδέαν τοῦ γάμου . . .

ΜΑΡΩ. — Ποῦ νὰ ἔχῃ ἰδέαν ἢ καυμένη! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἀθῶα περιστέρα!

ΜΑΡΩ ᾄδουσα Ἀριθ. 5. καὶ τὴν ἐπωδὸν ἐν διωδίᾳ μετὰ τοῦ Βερκάλῃ.

Ἄχ, τί ἀθῶα θυγατέρα,
 λές κι' ἀπὸ χῶμα δὲν ἐπλάσθη
 παρὰ ἀπ' ὄνειρα κι' ἀγέρα
 σὰν πλάσμα οὐράνιο, θεϊκό!
 Δὲν ξέρει τίποτε τοῦ κόσμου,
 δὲ νοιώθει διόλου τὸ κακὸ
 λές θὰ πετάξῃ ἀπ' ἐμπρός μου,
 σὰ Χερουβείμ ἰδανικό.
 Μπρὲ τί ἀλλόκοτη ἀθώοτης,
 τί θηλυκό,
 ἀπόνηρο μυαλό,
 τρὰ λάρα, λάρα λό.
 Δὲ νειώθει διόλου τὸ καύκαλό της
 ντίπ τὸ κακὸ,
 καὶ θε νά 'ν' ἀπ' αὐτὴ
 ἓνα μωρὸ
 πειὸ πονηρό!

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ᾄδων.

Ἄκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ 'ρωτᾷ
 ὁ ἥλιος νύχτα πῶς δὲν βγαίνει;
 τὸ βῶδι πῶς νὰ κουτουλάῃ
 ἐμπρὸς καὶ ὄχ' ἀπ' τὴν οὐρά;
 τάχα γεννᾷ ἢ κόττα πρῶτα
 τ' αὐγὸ τὴν κάθε μιὰ φορά,
 ἢ μὴ τ' αὐγὸ γεννᾷ τὴν κόττα
 κι' αὐτὴ τ' αὐγὸ μὲ τὴ σειρά;
 Μπρὲ τί ἀλλόκοτη κτλ.

ΜΑΡΩ ᾄδουσα.

Ὁ νοῦς μου πάει νὰ πετάξῃ
 μὲ τ' ἀπονήρευτο μυαλό της!
 γιατί—μου λέει—ἐμπρὸς 'ς τ' ἀμάξι
 νὰ ζέβουν τ' ἄλογα, γιατί;
 πῶς δὲν τὰ ζέβουν κι' ἀπὸ πίσω
 οἱ ἀμαξάδες οἱ κουτοί;
 Ἔ, πῶς λοιπὸν νὰ μὴ σαστίσω
 μὲ τὴν κουθέντα ποῦ κρατεῖ;
 Μπρὲ τί ἀλλόκοτη κτλ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐναγκαλιζόμενος τὴν Μάρω. — Ἄχ, σ' ἐσένα, χρεωστῶ,
 Μάρω μου, αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μου...

- ΜΑΡΩ θαυμαστικῶς. — Ἄλλὰ καὶ ἡ δική σου αὐστηρότης ὅμως...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ μετριοφρόνως. — Αἶ, βέβαια!
 ΜΑΡΩ. — Ἴδου λοιπὸν τί νὰ γείνη...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί νὰ γείνη;
 ΜΑΡΩ. — Ἐγὼ θὰ ἔβγω μιὰ στιγμή γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς δὲν ἐφάνη ἀκόμα ὁ Ραγκίδης.
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Νὰ ἔβγῃς...
 ΜΑΡΩ. — Θέλω νὰ μάθω τί συμβαίνει, θὰ ἔλθῃ σήμερα, αὔριο...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Νὰ μάθῃς...
 ΜΑΡΩ. — Ἐσὺ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ὀμιλεῖς, τὴν προδιαθέτεις, ὥστε ὅταν ἐπιστρέψω νὰ εἶνε ὅλα ἐν τάξει...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Σωστό...
 ΜΑΡΩ. — Ἐσὺ ξεύρεις πλέον πῶς θὰ τῆς ὀμιλήσῃς...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Αἶ, καλὰ εἶσαι!...
 ΜΑΡΩ. — Καὶ μὴν τὴν ἀφήσῃς μιὰ στιγμή μονάχη... Ἄν σου τύχῃ τίποτε φώναξῃ ἀμέσως τὴ Ζαμπέτα...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καλὰ, καλὰ...
 ΜΑΡΩ ἀσπαζομένη αὐτόν. — Γεώργη μου, μάτια μου, ἐσὺ ποῦ μ' ἐβοήθησες νὰ τὴν ἀναθρέψω σὰν Παναγία...
 ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — ἀσπαζόμενος αὐτήν. — Πήγαινε ἔς τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ Μάρω μου...
 ΜΑΡΩ ἀπερχομένη. — Πάω κ' ἔρχομαι...

ΣΚΗΝΗ Ι'

ΒΕΡΚΑΛΗΣ καὶ εἶτα ΣΟΦΙΑ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ κατερχόμενος. — Τώρα θ' ἀρχίσω νὰ θερίζω τοὺς κόπους μου, καὶ ὅσοι μ' ἔλεγαν βλάχα, θ' ἀναγκασθοῦν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἶμαι ὁ μόνος ποῦ ξεύρω ν' ἀνατρέφω παιδιὰ... Ἐκεῖνο ποῦ λυποῦμαι εἶνε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μοῦ ἔδωσε παρὰ ἓνα κ' ἔτσι πρέπει νὰ εἰπῶ παιδί γιὰ νὰ μὴ φαίνομαι πῶς λέγω καὶ ὑπερβολαίς.

ΣΟΦΙΑ εἰσερχομένη περίφροντις. — Ποῦ πάει ἡ μητέρα;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τώρα θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, κόρη μου, ἀγαπημένη μου κόρη...

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ παρατηροῦσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου. — Κύτταξε τί ἀτυχία!... ἡ μητέρα ἐβγήκε πάλι ἔξω καὶ ὁ Βασιλάκης δὲν εἶνε ἔς τὸ φανάρι...

ΒΕΡΚΑΛΗΣ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. — Ἐλα ἐδῶ, κάθησε κοντά μου.

- ΣΟΦΙΑ τρέχουσα πρὸς αὐτόν. — Νὰ καθήσω, πατέρα μου . . .
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ μειδιῶν. — Τί ἔκανες σήμερα; τί ἐδιάβασες; τὴν Παλαιὰν Γραφήν ἢ τὴν Νέαν;
- ΣΟΦΙΑ ζητοῦσα νὰ ἐνθυμηθῇ. — Στάσου νὰ ἰδῆς τί ἐδιάβασα . . . ἐκεῖνο τὸ . . . πῶς τὸ λένε . . . ᾧ . . . τὸ ἔεχασα.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Γραφήν;
- ΣΟΦΙΑ. — Ναὶ ἀπὸ τὴν παλιὰ . . . τὸ . . . ἄχ. . . πῶς τὸ λησμονῶ πάντοτε . . .
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τὸν σοφὸν Σιράχ;
- ΣΟΦΙΑ. — Ναί, ναί, τὸν Σεβάχ . . .
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅχι, Σεβάχ, κόρη μου, ἀλλὰ Σιράχ . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Αὐτὸ λέω κ' ἐγὼ . . . Σιράχ Θαλασσινός.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πάλι κάμνεις λάθος . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Καλέ, ναί, πατέρα, αὐτὸς ποῦ ἔκανε τόσα ταξείδια.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅχι, ὄχι . . . ἐκεῖνος εἶνε τῆς Χαλιμαῖς . . . ἐγὼ σοῦ μιλοῦ γιὰ τὴ Γραφή . . . Σιράχ, υἱὸς τοῦ Ἰησοῦ, σοφός . . . σοφώτατος . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Μπᾶ! . . . ἔχεις δίκαιο . . . Σιράχ . . . Βέβαια . . . τώρα τὸ ἠθυμήθηκα
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ μειδιῶν. — Τί ἀπλότης! . . .
- ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ. — Πρώτη φορὰ ποῦ ἄκουσα τέτοιο ὄνομα! . . .
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, κόρη μου, θὰ εἶδες ἐκεῖνο τὸ χωρίον ποῦ λέγει: Καὶ ἐγκαταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται τῷ ἀνδρὶ αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.
- ΣΟΦΙΑ. — Ναί, πατέρα.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τὸ ἐνόησες;
- ΣΟΦΙΑ. — Ὅχι.
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί ἀπλότης! . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Μὰ τί θὰ εἰπῇ αὐτό;
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καὶ παρακάτω λέγει: Καὶ οὗς ὁ Θεὸς συνέ-
 ζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Μπᾶ! . . . τὸ λέγει κι' αὐτό;
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ναί, ἀλλὰ σὺ δὲν τὸ ἐνόησες . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Ποῦ νὰ τὸ ἐνόησω;
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί ἀπλότης!
- ΣΟΦΙΑ. — Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσης;
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Βέβαια . . . διότι τώρα πρέπει νὰ μάθης με-
 ρικὰ πράγματα σπουδαῖα . . .
- ΣΟΦΙΑ. — Σὰν τί;
- ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ξεῦρεις πῶς ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον;

ΣΟΦΙΑ. — Νά . . . ἐπῆρε χῶμα, ἐπῆρε καὶ νερό, τὰ ἀνακά-
τεψε ἔς τὰ χέρια του, τὰ ἔκαμε πηλό, ἔπειτα ἐφύσηξε μία φού!...
κ' ἔγεινε ὁ Ἀδάμ . . .

ΒΗΡΚΑΛΗΣ ἀσπαζόμενος αὐτήν. — Μὰ ἐσύ εἶσαι χαριτωμένη! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἀφοῦ τὸν ἔκανε τὸν ἔβαλε ἔς τὸ Παράδεισο.

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Καὶ διὰ νὰ μὴν εἶνε μονάχος του ὁ Ἀδάμ ἔς
τὸν Παράδεισο τί τοῦ ἔδωσε ;

ΣΟΦΙΑ. — Ἐκεῖ ποῦ ἔκοιμοῦνταν ἐπῆρ' ἓνα μαχαῖρι, ἔκοψε
μιά πλευρά του, κ' ἔκανε τὴν Εὔα . . .

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Θαυμάσια! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄμ' τί νομίζεις ; ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔξέρω ἐγὼ νεράκι...

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἰπῆ : Καὶ οὐς ὁ Θεὸς συνέ-
ζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ὅχι δά ;

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Ὅλ' αὐτὰ σοῦ τὰ λέγω, διὰ νὰ ἐννοήσης, ὅτι
δὲν πρέπει νὰ μείνης μονάχη σου σ' αὐτὴ τῇ ζωῇ.

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ μειδῶσα. — Αὐτὸ εἶνε παληὰ δουλειά.

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ παντρευτῆς, κόρη μου, καὶ
ὁ Θεὸς σοῦ στέλνει ἓνα λαμπρὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος λέγεται
Ραχιδῆς.

ΣΟΦΙΑ ἐκπληκτος. Ἐμένα ;

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Ναί, μάτια μου, αὐτὸς εἶνε ὁ δικός σου ὁ
Ἀδάμ . . .

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ. — ὦ, διάβολε! . . .

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Ὁ Θεὸς φροντίζει πάντοτε γιὰ κείνους ποῦ
τὸν ἀγαποῦν, κ' ἐσύ τὸν ἀγαπᾷς, γιὰτὶ διαβάξεις τὰς Γραφάς,
κάνεις τὴν προσευχή σου τακτικά, καὶ ὅλα σου τὰ χρέη σὰν
καλὴ χριστιανή.

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ πρέπει, πατέρα, νὰ παντρευτῶ ;

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Βέβαια . . . ὅπως ἐπαντρεύτηκε ἡ μητέρα σου,
ὅπως ἐπαντρεύτηκε ἡ μαμμίτσα σου, ὅπως παντρεύεται ὁ κό-
σμος ὅλος.

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ πρέπει νὰ πάρω αὐτὸν τὸν κύριον Ραχιδῆν ;

ΒΗΡΚΑΛΗΣ. — Τοῦτο θέλει Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ. — Νὰ ἰδοῦμε ἂν τὸ θέλῃ κι' ὁ Βασιλάχης.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἀφέντη, ὁ μπαρμπέρης . . .

ΒΗΡΚΑΛΗΣ ἐγειρόμενος. — Δόξα σοι ὁ Θεός.

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ*. Τί καλὰ ποῦ ἦρθε . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πές του νὰ ἔρθῃ ἐδῶ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐπῆγε μέσα.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καλλίτερα ἐδῶ, ἔχει περισσότερο φῶς.

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἐξοχόμενῃ*. — Ἀμέσως.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τώρα, κόρη μου, πήγαινε ἔς τὴ κάμαρά σου, κάμε τρεῖς προσευχαίς, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός! . . .

ΣΟΦΙΑ *ἰδίᾳ ἀπερχομένη*. — Ἄμ' δὲ χάνομ' ἐγὼ σὲ τέτοιαις μιχροδουλειαῖς! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *θαυμάζων αὐτήν*. — Τί ἀπλότης! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'

ΒΕΡΚΑΛΗΣ, ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ καὶ εἶτα ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Δουῖλος σας ταπεινότητας.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καλῶς τὸν Κουρκουλέ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Καλὰ εἶστε, καλὰ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πῶς ἄργησες, ἀδερφέ; τόσην ὥρα σὲ περιμένω.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἡ δουλειαίς, ἀφέντη, ἡ δουλειαίς . . .
δὲ μ' ἐρωτᾷς, κάθουμαι καὶ μιὰ στιγμή;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *θωπεύων αὐτόν*. — Κατεργάρη! . . . κερδίζεις... κερδίζεις;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἀχοῦς κερδίζω . . . τοῦ Κροίσου τοὺς θησαυροὺς ἔκανα . . . χαρὰ ἔς τὴ νύφη ποῦ θὰ μὲ πάρῃ . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μπράβο, παιδί μου . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ, ἥτις εἰσῆλθε κομίζουσα ὕδωρ, σάπωνα καὶ τ' ἀναγκασιῶντα πρὸς ἔυρισιν, πλησιάζουσα κρυφίως τὸν Κουρκουλέν. — Πρὶν νὰ φύγῃς νὰ σὲ ἰδῇ ἡ Σοφία.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ *ὁμοίως*. — Καλὰ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Θέλετε τίποτες ἄλλο, ἀφέντη;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ὅχι . . . τὸ νοῦ σου ἔς τὴ Σοφία . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἀπερχομένη*. — Μπᾶ, τί λόγος! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'

Οἱ ἀνωτέρω πλὴν τῆς ΖΑΜΠΕΤΑΣ

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ *δεικνύων κάθισμα*. — Ἔτοιμος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ *καθήμενος*. — Ἐὰν κάνεις τόσαις δουλειαῖς, πῶς δὲν ἀνοίγεις μεγαλεῖτερο μαγαζί;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Μαγαζί ν' ανοίξω ; . . . ἐγὼ λέγω νὰ κλείσω
κι' αὐτὸ ποῦ ἔχω.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Γιατί ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — 'Αμ' ἔχω κι' ἐγὼ κάτι σχέδια . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — 'Α, ἄ . . . γιὰ νὰ τ' ἀκούσωμε . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Θὰ γείνω ὑπάλληλος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀναπηδῶν. — Αἶ, εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — 'Απὸ πολλοὺς εἶμαι πολὺ καλλίτερος, γιατί
νὰ μὴ γείνω ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μπρέ, μὴν ἀφίνης τὴν τέχνη σου καὶ καλὰ
εἶσ' ἐκεῖ ποῦ βρίσκεσαι.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Δὲν τὴν χάνω ἐγὼ τὴν περίστασι, κύρ
Βερκάλη μου . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάλογος θὰ μὲ κάνης ν' ἄλ-
λάξω μπαρμπέρη, καὶ τί θὰ γείνω ποῦ σ' ἐσυνείθισα . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ προετοιμάζων αὐτὸν ὅπως τὸν ἔυριση. — 'Εννοια σου γι'
αὐτό, γιατί καὶ γραμματέα νὰ μὲ κάνουν ἐγὼ μισὴ ὥρα τὴν
ἡμέρα θὰ τὴν βρίσκω γιὰ νὰ πετάγωμαι νὰ σοῦ κάνω τὰ γένεια.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ ἔχεις κανένα φίλο νὰ σὲ ὑποστηρίξῃ ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ σαπωνίζων αὐτόν. — Φίλο λέει ; ἓνα μονάχα ; . . .
Πρὸς τὸ παρὸν θὰ διορισθῶ γραφεὺς 'ς τὴν 'Εφορεία, κι' ἔπειτ'
ἀπὸ τρεῖς μῆνας θὰ μὲ περάσουν 'ς τὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Καὶ πῶς ἔτυχε νὰ σοῦ ἔρθῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — "Ενας ἀπὸ τοὺς βουλευτάς μας μοῦ 'χρω-
στοῦσε κάτι φιλοὺς παράδες ποῦ τὸν 'ξουράφιζα τόσον καιρό, κ'
ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ μὲ πληρώσῃ μοῦ εἶπε ἂν θέλω νὰ μὲ διορίσῃ
σὲ καμμιά θέσι τώρα ποῦ θὰ 'ρθῇ τὸ νέο ὑπουργεῖο 'ς τὰ πράμ-
ματα, γιὰ νὰ μοῦ μπατάρῃ τὰ χρεωστούμενα . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Κ' ἐσύ τὸ δέχτηκες ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — 'Αμ' κουτὸς εἶμαι ; . . . πάντα κερδεμένος
θὰ 'βγῶ.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ σταυροκοπούμενος. — "Ελα Χριστὲ καὶ Παναγία !

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ᾄδων. 'Αριθ. 6.

Καὶ τάχα γιατί, κύρ Βερκάλη,

Ρωμῆος δὲν εἶμαι τάχα κ' ἐγὼ ;

πῶς τρῶν τὸ γκουβέρνο οἱ ἄλλοι ;

τί ἔκαμαν τάχα ; τ' αὐτό ;

'Εδῶ κἂν καὶ κἂν ρεμπεσκέδες

βυζαίνουν παρᾶ δυνατό,

ἐνῶ ἦσαν πρὶν τενεκέδες

χωρὶς τσακισμένο λεπτό.

Ἐγνώρισα ἓνα τελώνη
 ποῦ ἦταν πρὶν μπαλωματῆς.
 δὲν εἶχε γερὸ πανταλόνι
 κ' εἶν' ἄρα, ποῦ λές, τοκιστής!
 Θὰ 'πῆς πῶς ἐσοῦφρων' ἐκεῖνος
 καὶ ἔκαμε κόλπο γερό,
 καὶ τάχα ἐγὼ θί 'μαι κτήνος ;
 θὰ κλέβω κ' ἐγὼ ὅσον 'μπορῶ.

Κ' ἐγὼ ἔχω ψῆφο σὰν Ἕλληνα
 πολίτης συνταγματικός,
 καὶ μέσ' 'ς τῶν κλεφτῶν τὴν ἀγέλην
 θὰ κλέβω κ' ἐγὼ ἐπαρκῶς ! ..
 Γκουβέρνο θὰ πῆ νὰ τὸ κλέβης,
 γκουβέρνο θὰ πῆ τεμπελιά,
 καὶ ὄχι μπαρμπέρης νὰ ρέβης,
 νὰ σπᾶς σὰν σκυλι' 'ς τὴ δουλειά.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ; . . . Μωραίτης εἶσαι ;
 ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ὅστις ἠκόνιζε τὸ ξυράφιον. — Νὰ με συμπαθᾶς . . .
 εἶμαι Πελοποννήσιος !

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἐσὺ θὰ πᾶς 'μπροστά . . . καὶ ποῦ εἶσαι ; . . .
 νὰ μὴ με ξεχάσης ὅταν γείνης ὑπουργός . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ὅστις ἤρρισε νὰ τὸν ξυρῆξη. — Ἐγὼ νὰ σὲ ξεχάσω ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Κριῖμα ποῦ δὲν ἔχεις γείνει ἀκόμα, γιατί θὰ
 ἤθελα νὰ εἶχα κ' ἓναν ὑπουργὸ 'ς τὸ γάμο . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Παντρεύεις κανέναν ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τὴν κόρη μου.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ κάμων βιασὰν τῆς χειρὸς κίνησιν. — Αἱ ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀναπηδῶν. — ὦχ ! . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ἰδίᾳ. — Θὰ τὴν παντρεύουν ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐγειρόμενος καθημαγμένην ἔχων τὴν σιαγόνα. — Μωρὲ μ' ἔκο-
 ψες, ἄπιστε σκύλε . . . μ' ἐσχότωσες ! . . . [Διατρέχων τὴν σκηνήν].
 Ζαμπέτα, Ζαμπέτα ! . . . [Κατερχόμενος ἐν ὄργῃ]. Ποῦ εἶχες τὰ μάτια
 σου, χαμένε, ξόανο ; . . . μαγκούφη ! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη. — Τί εἶνε, ἀφέντη ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Φέρε μου νερὸ γρήγορα, κ' ἓνα πανί, ὀλίγη
 ἀράχνη, μιὰ ἴσκα . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ ἐκπληκτος ἀπερχομένη δεξιᾷ. — Αἵματα . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀπερχόμενος ἀριστερᾷ. — Πετάξου ἐσὺ 'ς τὸ γιατρό,
 θεοσκοτωμένε ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ, εἶτα ΖΑΜΠΕΤΑ καὶ ΣΟΦΙΑ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἄ, ὄχι . . . δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά . . .
θὰ τὴν παντρέψη λέει ; . . . κ' ἐγώ ; . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη δραματικῶς. — Ξέρω ἐγὼ πῶς τὸν ἔκοψε ;

ΣΟΦΙΑ ἐρχομένη κατόπιν αὐτῆς. — Μὰ ποῦ εἶνε ;

ΖΑΜΠΕΤΑ ἐξερχομένη ἀριστερᾶ. — Ὅσον τὴν κάμαρά του θὰ 'πῆγε . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ σταματώντων Σοφίαν, ἥτις ἠτοιμάζετο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Ζαμπέταν.

— Καλὲ δὲν εἶνε τίποτε . . . τὸν ἐτσουγγράνισα λιγάκι . . .

ΣΟΦΙΑ. — Πῶς ἐτρόμαξα . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ξέρεις ὅμως τί μοῦ εἶπε ; . . . πῶς θὰ σὲ
παντρέψῃ . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄμ' δὲ μοῦ τὸ εἶπε κ' ἐμένα ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Αἶ . . . λοιπόν ;

ΣΟΦΙΑ. — Γι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σὲ ἰδῶ . . . τί θὰ κάνουμε ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Νὰ φύγουμε . . .

ΣΟΦΙΑ πίπτουσα ἐπὶ ἕδρας. — Πῶ, πῶ . . . τί λές ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἄμ' τί ἄλλο μποροῦμε νὰ κάνουμε ;

ΣΟΦΙΑ. — Καὶ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ὅριστε λοιπὸν μὲ τὰ χάλια ποῦ ἔχεις νὰ
παρουσιαστῆς ἔς τὸν κόσμον ! . . .

ΣΟΦΙΑ ἐγειρομένη. — Καλά . . . νὰ φύγουμε . . . πᾶμε . . . Μιὰ
στιγμὴ μονάχα νὰ ἐτοιμάσω τὰ ρούχα μου . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Νὰ πάρης ὅσα μπορεῖς περισσότερα . . .
πάρε καὶ μερικὰ τοῦ πατέρα σου γιὰ μένα . . .

ΣΟΦΙΑ. — Κάτσο' ἐδῶ ἐσύ . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ὅχι . . . ἐγὼ πάω νὰ πάρω τ' ἀμάξι . . .
καὶ σὲ δέκα λεπτὰ εἴμ' ἐδῶ . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄπ' τὴν πόρτα τῆς κουζίνας νὰ ἔλθῃς . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Τὰ διορθῶνω ἐγὼ μὲ τὴ Ζαμπέταν.

ΣΟΦΙΑ. — Ὅχι, γιὰ τὸ Θεό . . . μὴν τῆς εἰπῆς τίποτε αὐτηνῆς.

ΖΑΜΠΕΤΑ, ἥτις ἤκουεν ἀπὸ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρας εἰσερχομένη. — Ἔτσι αἶ ;

ΣΟΦΙΑ ἰδίᾳ. — Διάβολε, μ' ἄκουσε . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Κρυφὰ ἀπὸ τὴ Ζαμπέταν θέλομε νὰ ξεπορτί-
σωμε, αἶ ;

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Σσσσσς ! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Οὐ, καυμένη κ' ἐσύ . . . τοῦ ἔλεγα νὰ μὴ σοῦ τὸ
ἰπῆ, γιὰτὶ θὰ σοῦ τό 'λεγα ἐγώ.

ΚΟΥΡΚΟΥΔΕΣ ἐξερχόμενος. — Λοιπὸν σὲ δέκα λεπτά...

ΣΟΦΙΑ. — Πῶς εἶνε ὁ πατέρας;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τὸν ἔκοψε, μάτια μου, γερὰ καὶ γερὰ... τοῦ ἔχει πάρει ὅλη τὴν κάτω σαγονιά.

ΣΟΦΙΑ ἐξερχομένη ἀριστερῶς. — Ἄχ... τὸν καυμένον!... πάω νὰ τὸν ἰδῶ!...

ΣΚΗΝΗ ΙΕ'

ΖΑΜΠΕΤΑ μύνη.

ΖΑΜΠΕΤΑ μετὰ περιφρονησεως παρατηροῦσα τὴν ἐξερχομένην Σοφίαν. — Τὴν ἔσφιξε ἡ ἀγάπη!... τόσην ὥρα ἐξαχάρωνε μὲ τὸν ἄλλον ἐδῶ... τώρα ἐσυλλογίστηκε τὸν πατέρα της νὰ τὸν λυπηθῇ!... Κ' ἔπειτα λέν' ἐμᾶς τῆς δούλες ἀποναις!... ἄμ' εἶνε δὰ κ' ἡ κυράδες ὅταν βγοῦν!... ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάγῃ!... Τί τὰ θέλεις τί τὰ γυρεύεις... ὅταν τό 'χῃ τὸ φυσικὸ τοῦ ἀνθρώπου... Μήπως τῆς ἔλειψαν ἡ δασκάλαις; μήπως δὲν τὴν ἀνάθρεψε μὲ τὸ εὐαγγέλιο 'ς τὸ χερί ὁ πατέρας της; μήπως ἐβγαίν' ἔξω νὰ πῆς πῶς θὰ τῆς σηκώσουν τὰ μυαλά;... Κλεισμένη, κλειδωμένη μὲ χίλια κλειδιά... καὶ ὅμως τότε καὶ τότε... τὸν θέλει καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα... καὶ θὰ ξεπορτίσῃ ἡ ἀφεντειά της. [Ἄδει. Ἀρ.θ. 7].

Μωρ' τί κουμάσι εἶν' αὐτῇ, μὴ βασκαθῇ...
αὐτ' εἶν' τραπούκος θηλυκός, οὐ, νὰ χαθῇ!...
Διαβλοῦ ράτσα!... νὰ 'μουν πάλι τέτοια 'γώ
'ς τὴ θάλασσα νὰ πέσω κάλλιο, νὰ πνιγῶ.

Τώρα πάει! ἄνοιξε τώρα πλειὰ
τὸ πουλι φτερά,
καὶ μία καὶ δυὸ ἀπὸ τὴ φωνῆ
φεύγει μιὰ χαρά!

'Ακοῦς ἐκεῖ! κυράδες, λέει... πῶ, πῶ, πῶ!...
νὰ ἤμουν τέτοια ἤθελα νὰ τραπῶ.
ἄμ' ὄχι πάλι ἔτσι, τέτοι' ἀδιαντροπιά!...
δὲ φτάνομε σὲ τέτοια ἀτιμία πειά!

Καὶ λέν' ἐμᾶς παλαθαίς!
σὰν τέτοια δὰ ἀφεντικά
εἴμαστε κατὶ ἐμεῖς
τὰ δουλικά!

'Ακοῦς σ' ἓνα μπαρμπέρη παληρομασκαρᾶ,
 νὰ πάη νὰ πέση ἔτσι μιὰ νοικοκυρά!...
 ποῦ ἐγώ δὲ καταδέχουμ' οὔτε νὰ τὸν 'δῶ
 κι' αὐτὴ νὰ ξεπορτίση θέλει ἀπὸ 'δῶ.
 Τώρα πάει! κτλ.

⁵Α, μὰ δὲν ξεπορτίζουν, μάτια μου χωρὶς νὰ κάνουν πρῶτα τὴν
 προῖκα τῆς Ζαμπέτας... Δὲν ἔχεις νὰ πάρης παρὰ ἓνα μπογα-
 λάκι, κι' ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε δικά μου...

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'

ΖΑΜΠΕΤΑ, ΜΑΡΩ

ΜΑΡΩ *ἔξωθεν*. — Ζαμπέτα...

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Αἶ... ἢ κυρά!...

ΜΑΡΩ *εἰσερχομένη*. — Σιγύρισε γρήγορα... νὰ ξετινάξης τοὺς
 μπερντέδες... νὰ πᾶς νὰ ντυθῆς... νὰ ετοιμάσης τὸ γλυκό...

ΖΑΜΠΕΤΑ *ἰδία*, — Τί τὴν ἔπιασε;

ΜΑΡΩ. — Ποῦ εἶνε ἡ Σοφία, ὁ ἀφέντης σου;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἄχ, κυρά μου... ὁ ἀφέντης... μὴ τὰ ρωτᾶς...

ΜΑΡΩ. — Τί;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐκεῖνος ὁ παναθεματισμένος ὁ μπαρμπέρης...

ΜΑΡΩ. — Αἶ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τὸν ἔκοψε!...

ΜΑΡΩ. — Τί;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Καὶ τὸ τί τραβᾶ δὲ λέγεται!...

ΜΑΡΩ. — Πολύ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεξε!...

ΜΑΡΩ *ἀπερχομένη*. — Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ!...

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'

ΖΑΜΠΕΤΑ καὶ εἶτα ΣΟΦΙΑ

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Μπρέ!... τώρα τὸ συλλογίζομαι πῶς εἶπε ὁ
 ἀφέντης γιὰ τὸ γιατρό!... Ἄμ' δὲ θὰ πῆγε ὁ Βασιλάκης;

ΣΟΦΙΑ. — Ζαμπέτα, γρήγορα... ἔλα νὰ ετοιμάσουμε τὰ
 ροῦχα μου...

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Τί ροῦχα νὰ ετοιμάσουμε;... θὰ πάρης σ' ἓνα
 μπογαλάκι ὅσα σοῦ χρειάζονται καὶ τ' ἄλλα θὰ τ' ἀφήσης τῆς
 Ζαμπέτας σου νὰ παντρευτῆ κι' αὐτὴ ἢ καυμένη...

ΣΟΦΙΑ. — Δὲ θὰ σ' ἀφήσω ἐσένα τὰ φουστάνια μου ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Γιατί ;

ΣΟΦΙΑ περιφρονητικῶς. — Ὅριστε μούτρα ποῦ θὰ φορέση τὰ ροῦχα τὰ δικά μου . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ θέτουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ὀσφύος. — Δὲ σ' ἀρέσω παρακαλῶ ;

ΣΟΦΙΑ. — Μάτια μου ! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Καὶ εἶσαι καλλίτερη ἐσὺ ἀπὸ μένα ;

ΣΟΦΙΑ. — Μπᾶ ! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — ὦ, νὰ σὲ χαρῶ ! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Κάμε μου τὴ χάρι νὰ μὴν εἶσαι αὐθάδης ! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Πῶς εἶσαι τάχα κόρη τοῦ κὺρ Βερκάλη ;

ΣΟΦΙΑ. — Σιώπαινε, ἀνόητη ! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ποιὸς εἶνε ὁ ἀγαπη-
τικός σου ;

ΣΟΦΙΑ. — Ἐλα . . . σκασμός ! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ περιφρονητικῶς καὶ μορφάζουσα. — Ἐνας μπαρμπέρης... πφ ! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἴσια κ' ἴσια ὁ δικός σου μὲ τὸν δικό μου ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐμένα, κυρά μου, εἶνε δεκαεννέας . . . καὶ δὲν
τὸν καταδέχεται τὸ δικό σου, ποῦ βάζει ἀβδέλλαις ξέρεις ποῦ . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ν' ἀρπάξω τὴν καρέκλα . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ προκλητικῶς. — Δὲν κοπιᾶζ' ἡ μούρη σου ;

ΣΟΦΙΑ ἠπιωτέρα. — Μὰ θέλεις νὰ μὲ σκάζης, Ζαμπέτα ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ὅχι . . . μὰ ἐπειδὴ τις καὶ ἦρθε λόγος . . . καὶ
γιὰ νὰ μὴ νομίζης πῶς εἶσαι καλλιτέρή μου . . .

ΣΟΦΙΑ ἐν ὀργῇ. — Ἐγώ ! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐμένα, κυρία μου, εἶνε τὸ μέτωπό μου καθαρὸ,
καὶ δὲν κρύβω τίποτε . . . τὸ κατάλαβες ;

ΣΟΦΙΑ. — Ἐννοια σου, ἐγὼ θὰ σοῦ δεῖξω . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ἐσύ, ἐμένα ! . . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄν δὲ βάλω τὸ Βασιλάκη μου νὰ τοῦ σπάση τὰ
κόκκαλα τοῦ δεκανέα σου νὰ μὴ μὲ λένε Σοφία.

ΖΑΜΠΕΤΑ καγχάζουσα. — Χάχ, ἄχ, ἄχ ! . . . ἄ ! . . . μ' ἔκανες κ'
εἰγάσα ποῦ εἶχα ὄρεξι γιὰ κλάμματα ! . . .

ΣΟΦΙΑ ἀπεροχόμενη. — Καλά ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'

ΖΑΜΠΕΤΑ καὶ εἶτα ΜΑΡΩ.

ΖΑΜΠΕΤΑ γελῶσα. — ὦχ, κί' ἂν τοῦ τὸ εἶπῶ τί πανηγύρι ἔχει
νὰ γείνη ! . . . δεκαπέντε μέραις θὰ τὸν δέρνη τὸ Βασιλάκη της.

ΜΑΡΩ. — Τὰ ἐτοιμάσες, Ζαμπέτα ;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Μάλιστα, κυρία, ἔτοιμα εἶνε...

ΜΑΡΩ. — Ἄμμε, πετάξου ἔς τὸ γιαντὸ καὶ πές του νὰ ῥθη ἀμέσως.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Θὰ εἶνε τέτοια ὥρα ἔς τὸ σπίτι του ;

ΜΑΡΩ. — Κάμ' ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω...

ΖΑΜΠΕΤΑ ^{ἰδίᾳ ἐξερχομένη.} — Κι' ἂν φύγη ἡ ἄλλη ;

ΜΑΡΩ. — Ἐδῶ εἶς' ἀκόμα ;

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'

ΜΑΡΩ, ΒΕΡΚΑΛΗΣ

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{ὅστις ἐμφανισθεὶς πρὸ μικροῦ ἀριστερᾶ ἤκουσε τὴν διαταγὴν.} — Δὲν εἶν' ἀνάγκη, Μάρω...

ΜΑΡΩ. — Ἄφησε, καλέ... ξεύρω ἐγὼ τί ἔμπορεῖ νὰ ἔβγη ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ τί θὰ μοῦ κάμη ὁ γιαντὸς ;

ΜΑΡΩ. — Κι' ἂν σοῦ ἔκοψε καμμία φλέβα ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς παρειᾶς.} — Ὦχ... πῶς μὲ τσούζει!

ΜΑΡΩ. — Βλέπεις ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Εἶπες τῆς Σοφίας νὰ ἔτοιμαστῇ ;

ΜΑΡΩ. — Τώρα θὰ τῆς τὸ εἶπῶ...

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πολὺ ἤθελα νὰ μὴν ἤρχουνταν σήμερα ὁ Ραγχιδῆς.

ΜΑΡΩ ^{ἣτις ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἐπιστροφομένη.} — Πῶς θὰ σὲ ἰδῇ ἔτσι ;... τί πειράζει ; ... μ' αὐτῇ τῇ μαγουλίκα οὔτε φαίνεσαι κ' ἂν πῶς εἶσαι ἀξούριστος.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ^{τείνων τὰ οὖς.} — Κάποιος ἀνεβαίνει τῇ σκάλα...

ΜΑΡΩ. — Αὐτὸς θὰ εἶνε...

ΣΚΗΝΗ Κ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΔΕΚΑΣΤΟΣ καὶ ἐν τέλει ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Μπᾶ ! ... τί ἔπαθες, Γεώργη ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μ' ἔκοψε, ἀδερφέ, αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς ὁ μπαρμπέρης...

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ^{κατερχόμενος μετ' αὐτοῦ.} — Γι' αὐτὸ τὸν ἐπερίμενες τόσην ὥρα ;

ΜΑΡΩ. — Νὰ ἰδῆς πῶς τὸν ἔχει κάνει...

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Δὲ μ' ἀκοῦς ἐμένα... θές κουβέντα... θές νὰ οἰκονομήσῃς καὶ μιὰ δεκάρα...

ΜΑΡΩ. — Ὀλίγο ἀκόμα καὶ τοῦ κατέβηξε τὸ μάγουλο . . .
 ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Νὰ σοῦ στείλω τὸν δικό μου . . . βάζει καὶ
 καλαὶς βεντούζαις . . .

ΜΑΡΩ. — Νομίζεις πῶς θὰ τὸν ἀλλάξῃ ; . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ἄμ' ἄς πάη 'ς τὸ διάβολο . . . θὰ τὸν ἀφήσω
 τὸ παληάνθρωπο . . . ἔπειτα θὰ γείνη μιὰ μέρα καὶ ὑπουργός ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ὑπουργός ; . . . τότε νὰ τὸν πάρω ἐγώ ! . . .

ΜΑΡΩ. — Τί κάν' ἡ Ἐλενίτσα ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Ἀτυχία κι' ἀπὸ 'κεῖ, θὰ πᾶν' ἀπόψε σὲ
 μιὰ συντροφιά.

ΜΑΡΩ. — Μὰ πρωτίτερα ποῦ τὴν εἶδα δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγες τῆς ἤρθε ἡ πρόσκλησις.

ΜΑΡΩ. — Καὶ θὰ πάγῃ ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Γιατί ὄχι ;

ΜΑΡΩ. — Πῶς κάμνει αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἀδερφέ . . . περίεργον
 πρᾶγμα ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Κάμνει πολὺ καλά . . . ἐννοεῖ νὰ διασκεδάσῃ
 τὸ παιδί της . . .

ΜΑΡΩ. — Μὰ ἔτσι τὸ καταστρέφει ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ἄδων Ἀριθ. 8.

Μπρὲ Μάρω, ἄκου . . . τῆ Σοφία
 νὰ τὴν ξανοίξῃς μιὰ σταλιά,
 δὸς της λιγάκι ἀλλεγρία,
 γιατί θὰ 'βρῆς κάνα μπεληῶ.
 Τὰ νειάτα ζητοῦν φῶς, ἀγέρα,
 τραγούδια, χορὸ, μουσική,
 καὶ ὄχι δεσμὰ νύχτα μέρα,
 ὄχι σκλαβιά καὶ φυλακή !

Νειάτα θὰ ποῦνε, ἀλλεγρία,
 ξεφάντωμα, ἀποκρηαῖς,
 τὸ κλείσιμο καὶ ἡ νηστεία
 ἐγίνηκαν γιὰ τῆς γρηαῖς.
 Αὐτὸ κι' ἡ φύσις ὀρίζει
 καὶ πρέπει κανεὶς νὰ πεισθῇ
 πῶς ὅποιος ἐνάντια βαδίζει
 πικρὰ θὲ νὰ τιμωρηθῇ !

ΜΑΡΩ ἐξερχομένη. — Κύτταξε τὴ δουλειά σου, σὲ παρακαλῶ . . .
 ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Πολὺ καλά.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί καιρός εἶνε ἔξω, γιατί αὐτὸ ἀρχίζει καὶ μὲ τσοῦζει. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Καλὸς καιρός.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὰ γιατί μὲ τσοῦζει αὐτό; μήπως θὰ βρέξει;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Μὴν τὸ συλλογίζεσαι. . . δὲν εἶνε τίποτε. . .

ΜΑΡΩ. διερχομένη τὴν σκηνὴν ἐν ταραχῇ καὶ ἐξερχομένη ἀριστερᾶ. — Καλὲ μὴν εἶδετε τὴ Σοφία; . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Μὲ τσοῦζει ποῦ μὲ δαιμονίζει; . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ γελῶν. — Τί νὰ σοῦ κάνω ἐγώ; αὐτὰ νὰ τὰ 'πῆς τοῦ μπαρμπέρη σου. . . ποῦ ξουραφίζεσαι;

ΜΑΡΩ εἰσερχομένη δρομαίως. — Ποῦ εἶνε ἡ Σοφία; . . . δὲν τὴν εὔρισκω πουθενά. . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Πῶς γίνεται; . . . μὲ τσοῦζει. . .

ΖΑΜΠΕΤΑ εἰσερχομένη δεξιόθεν κραυγάζουσα. — Τρέξατε γρήγορα. . . μᾶς κλέβουν τὴ Σοφία! . . .

ΜΑΡΩ ἐξερχομένη ἐκ τοῦ βάθους. — "Ε! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ὁ Κουρκουλές.

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ὁμοίως. — Τί;

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ὁ μπαρμπέρης. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ ὁμοίως. — Πῶς;

ΣΚΗΝΗ ΚΑ'

ΖΑΜΠΕΤΑ, εἶτα ΣΟΦΙΑ, κατόπιν ΔΕΚΑΣΤΟΣ.

ΖΑΜΠΕΤΑ γελῶσα. — Τῆς τὴν ἔφτιασα μιὰ χαρά! . . . Καλὰ ποῦ δὲν ἐπῆγα γιὰ τὸ γιατρό. . . Θὰ ἔξεπόρτιζε! . . . Δὲ μοῦ δίνεις τὰ φουστάνια σου; . . αἱ; νὰ κ' ἐγώ. . . ἄμ' τί θαρρεῖς;

ΣΟΦΙΑ εἰσερχομένη ἀριστερόθεν καὶ ἐπιτιθεμένη κατ' αὐτῆς. — Ἐσὺ μοῦ τὰ 'χαμες ὅλα, συχαμένη! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ ἀμυνομένη. — "Ωχ! . . .

ΣΟΦΙΑ συλλαμβάνουσα αὐτὴν ἀπὸ τῆς κόμης ἐνῷ ἔξω ἀκούονται φωναί. Ἄπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, μέσα εἶνε. . . ἔφυγε. — Νὰ σὲ ξεμαλλιάσω μιὰ φορὰ γιὰ νὰ ἰδῆς.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους καὶ διαχωρίζων αὐτάς. — Σοφία, Σοφία. . .

ΣΟΦΙΑ. — Ἄχ, θεῖε μου. . .

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Ξέρεις ἀφέντη. . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Φύγε ἀπ' ἐδῶ ἐσύ, ἀνόητη! . . .

ΖΑΜΠΕΤΑ ἀπερχομένη ἰδίᾳ. — Τῆς τὰ ξερρίζωσα ὅμως τὰ μαλλιά! . . .

ΣΚΗΝΗ ΚΒ'

ΣΟΦΙΑ, ΔΕΚΑΣΤΟΣ, ΜΑΡΩ, ΒΕΡΚΑΛΗΣ.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ έκκλητος. — Πῶς τὸ ἔκανες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, Σοφία μου ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ εἰσερχόμενος δεξιόθεν. — Τί συμφορὰ ἦτον αὐτῇ ;

ΜΑΡΩ εἰσερχόμενη ἀριστερόθεν. — Κατηραμένη, τί μᾶς ἔκανες ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ προσπίζων τὴν Σοφίαν καὶ προσπαθῶν νὰ καθησυχάσῃ αὐτούς. —

Μὲ τρόπον, μὲ τρόπον . . .

ΣΟΦΙΑ. — Τί σᾶς ἔκανα ; . . . τὸν ἀγάπησα . . . νὰ . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Σιωπή ! . . . καὶ μὲ τσουίζει περισσότερο . . .

ΜΑΡΩ κλείουσα θύρας καὶ παράθυρα. — Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τίποτε . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Ποιὸς ἤμποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ;

ΜΑΡΩ. — Ἐπειτ' ἀπὸ τὴν ἀνατροφή τοῦ τῆς ἐδώσαμε ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Αὐτὰ κάμνει ἡ ἀνατροφή σας . . .

ΜΑΡΩ. — Κύτταξέ τὴν τὴν ὑποχρίτρια ! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Κ' ἐγὼ νὰ τὴν θαυμάζω γιὰ τὴν ἀπλότητά της . . .

ΜΑΡΩ. — Ἄμ' ἐγώ ;

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀγρίως. — Γκρεμίσου ἀπ' ἐδῶ ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΚΓ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ὄστις ἀπὸ τινων στιγμῶν ἐπεφάνη πρὸ τῆς θύρας. — Ἀγάλι' ἀγάλια, παρακαλῶ . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἐν ὄργῃ. — Ἐσύ, μαγκούφῃ ! . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Δέ σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ βρίζετε τὴ γυναῖκα μου . . .

ΠΑΝΤΕΣ ἐμβρόντητοι. — Τὴ γυναῖκά του ! . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ. — Ἐχω δικαιώματα ἐπάνω της ! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ ἀρπάζων ἐδῶλιον. — Στάσου νὰ σοῦ δείξω τὰ δικαιώματά σου . . .

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ περιβάλλον τὴν Σοφίαν. — Πατέρα, γιὰ τὸ Θεό . . . πρόσεξε μὴ κτυπήσῃς τὸ ἐγγονάκι σου . . .

ΠΑΝΤΕΣ ἐν τῷ ἐδῶλιον πίπτει τῶν χειρῶν τοῦ Βερκάλῃ — ὦ ! . . .

ΜΑΡΩ καλύπτουσα τὸ πρόσωπόν της. — Πῶ, πῶ ! . . . ἐχαθήκαμε ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ. — Καλὲ δὲ βαρύνεσαι . . . φέρε τὰ στεφάνια τώρα
νὰ τελειώνωμε . . . καὶ νὰ τοὺς πάρω μάλιστα καὶ τοὺς δύο ἔς τὸ
θέατρο ἀπόψε . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ. — Τί ἦταν αὐτὰ ποῦ ἐπάθαμε, γυναῖκα ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ περιχαρῆς. — Ἡῦρα τέλος πάντων συντροφιά καὶ δὲ
θὰ πάω μόνος.

ΜΑΡΩ. — Ἄχ, ἄντρα μου, ποιὸς τὸ ἐπερίμενε ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ γελῶν. — Ποιός ; . . . ἐγώ . . . ἐγὼ τὸ ἐπερίμενα . .
καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι . . .

ΣΚΗΝΗ ΚΔ'

Οἱ ἀνωτέρω, ΖΑΜΠΕΤΑ.

ΖΑΜΠΕΤΑ. — Κυρία . . . ἓνας κύριος Ραγκίδης σᾶς ζητᾷ . . .
νὰ τοῦ ἴπῳ ν' ἀνέβη ;

ΔΕΚΑΣΤΟΣ γελῶν. — Μὲ τὴν ὥρα του ἦρθε κι' αὐτός ! . . .

ΒΕΡΚΑΛΗΣ χειρονομῶν πεφοβισμένως καὶ χαμηλοφώνως. — Πῆς πῶς δὲν
εἶνε κανένας ἔς τὸ σπίτι . . .

ΜΑΡΩ ὁμοίως. — Κανένας, κανένας, κανένας ! . . .

ΔΕΚΑΣΤΟΣ γελῶν ἰδίᾳ. — Ἐμεῖς θὰ ἔχωμε βαπτίσια μεθαύριο
κ' ἡ εὐγενεία του ἔρχεται γιὰ γαμπρός !

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ πρὸς τὴν Σοφίαν. — Μιά χαρὰ τὰ καταφέραμε . . .

ΣΟΦΙΑ. — Σῶπα καὶ σ' ἀκούει ὁ θεῖος.

ΔΕΚΑΣΤΟΣ γελῶν. — Ἡ ἀθῶα περιστέρα.

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ ἄδων Ἀριθ. 9.

Αἶ τί νὰ γείνη πλειὰ
ἀφοῦ ἦλθε καλὰ ἡ δουλειά,
καὶ ἡ μπαρμπερική
δὲν εἶνε θαρρῶ πολὺ κακή.
Ἄντὶ νὰ πεινᾷς
μπαρμπέρης ἄς εἶνε καὶ τινάς.

ΠΑΝΤΕΣ

Θεὲ νὰ κόβη βεντούζαις
ἔς τὴν πεθερά·
τῆς ἄλλης θὰ κἀνὴ τὰ κατσαρὰ
καὶ πάει μιὰ χαρὰ !

ΚΟΥΡΚΟΥΛΕΣ

Δὲν εἶνε δὲ κακὴ
 ἢ μπαρμπερικὴ
 φθάνει μόν' ὁ μπαρμπερὴς
 νὰ μὴν εἶν' χασομέρης.
 Ἐγὼ μπαρμπερειό.
 κι' αὐτὴ μαγερειό.

ΠΑΝΤΕΣ

Καλὲ ἀκοῦς ἐκεῖ,
 ἔχει γοῦστο κ' ἢ μπαρμπερικὴ
 θὰ βρίσκη δουλειά,
 τῆς μιᾶς θὰ σγουραῖνη τὰ μαλλιά...
 σὰν ἔχη καιρὸ
 θὰ ξουραφίζη μιὰ χαρὰ
 τὸν πεθερό!

ΔΗΜ. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς τὸν πρὸ τῆς Ἀκαδημίας ἀνδριάντα τοῦ Σωκράτους

Σὲ τέτοιο χάλι σ' ἔκαμεν ὁ γλύπτης, μπρὲ Σωκράτη,
 τοῦ τῆς Εὐανθίππης μοναχὰ σοῦ λείπει τό... κανάτι!...

Εἰς τὸν Πατριάρχην τοῦ Πανεπιστημίου

Κᾶτι σὲ βλέπω σκεπτικό... ποῦ τρέχει ὁ λογισμὸς σου;
 Μήπως κυτᾶς τὰ χάλια μας καὶ χάνεις τὸ θεό σου;
 Ἄν εἶν' αὐτό, καλόγερε, γιατί μᾶς καμαρόνεις;
 Τί μᾶς θεωρεῖς ἀκίνητος καὶ δὲν μᾶς φασκελόνεις!...

ΣΑΤΑΝΑΣ